

“ΠΑΤΗΜΑΣΙΕΣ”

Μιά νύκτα κάνωσιος ἄνθρωπος εἶδε ἐνα ὄνειρο.
’Ονειρεύεται τώρα περπατοῦσε στην ἀκροπόλια
μέ τὸν θεό.

Στὸν οὐρανό δέστραφαν σκηνές ἀπό τὴν ζωήν του.
Σέ κάθε σκηνήν ἔβλεψε δύο ζευγάρια πατήμασιές
πάνω στην άμμο.

Τό εἶναι ἐντίκει σ' αὐτόν καὶ τό ἄλλο στὸν θεό.
Οταν καὶ τὴν τελευταία σκηνήν τῆς ζωῆς του ἔλαμψε
μωροστά του, κοῖταζε πίσω στίς πατήμασιές
στην άμμο.

Παρατίθεται πάντας πολλές φορές στὸν δρόμο τῆς
ζωῆς του, όμως μόνο εἶναι ζευγάρι πατήμασιές.
Άκομη πάντας αυτό συνέβαινε στίς πιό δύσκολες
καὶ θλιψένες του στίλμες.

Αυτό πραγματίκα τόν πείραζε καὶ ρώτησε τὸν θεό:
Θεέ μου, σταν αποφάσισα νά σέ ακολουθήσω,
είπες πάντα βαδίζουμε μαζί αυτόν τόν δρόμο,
ἄλλα πραγματίσα πάντα στίς πιό δύσκολες στίλμες
τῆς ζωῆς μου, όμως μόνο εἶναι ζευγάρι πατήμασιές;
Δέν καταλαβαίνω!

Γιατί σταν σέ χρειαζόμουν πολύ, εσύ μέ αφήνες;
Καὶ δὲ θεός ἀπάντησε: “Πολυάκριβό μου παιδί,
σέ αἴτιας καὶ δέν σέ αφήσα ποτέ!

Στίς στίλμες τῆς δοκιμασίας καὶ τοῦ πόνου,
πού βλέψεις εἶναι (μόνο) ζευγάρι πατήμασιές,
σέ κρατούσα στην ἀπάλιά μου”.